

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB12

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB12", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005, s. 107. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb12-txt-shoot-idf424a1d7-f4d2-41d3-820a-36f6e7193f03.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Christendom er egl. ikke til. Det der i Christenheden ventes paa er en comisk Digter a la Cervantes der danner et Pendant til Don Quixote af den væsentlige Christen.

Forskjellen er kun her, at her behøves aldeles ingen digteriske Overdrivelser som i Don Quixote, o, nei han tager en hvilken som helst væsentlig og sand christelig Existents, end sige hvis han blot ganske simplement tager Xstus eller en Apostel: det er nok. Det Comiske fremkommer ved at Tiden har forandret sig saa uhyre, at den finder dette comisk.

At En virkelig gjør Alvor af at forsage dette Liv, bogstaveligen: at han frivilligt opgiver Elskovens Lykke, som tilbødes, at han bærer allehaande jordiske Savn, uagtet det Modsatte tilbødes ham; at han saa udsætter sig for alle Anfægtelsens Qvaler – thi Anfægtelse kommer først med det Frivillige; og at han saa lidende alt Dette, finder sig [i], at mishandles derfor, hades, forfølges, haanes, hvilket er det Christeliges uundgaaelige Consequents i denne Verden – et saadant Liv vil forekomme ubetinget hele vor Tid comisk. Det er en Don Quixote. – At det med det Evige kan være godt nok, kan tages med – naar man tillige faaer det Jordiske, ell. dog idetmindste faaer Lov at tragte derefter, selv om man ikke faaer det: det lader sig høre. Men frivilligt at forsage! Det er for høit. Der var en Tid, hvor dette var saaledes for høit, at man beundrende sagde: jeg kan det ikke – vor Tid er det saaledes for høit, at man finder det latterligt. Tag blot lavere Exempler. Allerede det at en Pige, der blev ulykkelig i Elskov, vilde blive »Bedrageren« tro – er forladt af Tidens Pathos. Det at gifte sig er Tidens Pathos, hvis Sligt ellers er Pathos. Og da man i Grunden anseer hele det Hiinsidige for det – Uvisse, det Usikkre, det høist Dubieuse, saa er det (det ligger i selve Kategorierne) comisk at En absolut sætter Alt ind derpaa. Man vilde til hiin Pige sige: hvor kan Du nu være saa taabelig, at ville troe et saadant Msk, tag Du for Dig, Dig vinker Livet endnu. Ak, og i Grunden anseer man ogsaa Gud i Himlene for den listigste af alle Bedragere og Forførere, der fanger efter et Mskes Phantasie, lokker ham ud til at sætte Alt ind paa dette Uvisse – og saa. Hvad Under at man finder dette comisk! I en mindre forstandig Tid finder man det ulykkeligt at bedrages sørgeligt, rørende – i en forstandig Tid, hvor Forstand er Alt, finder man det comisk: det ligger i selve Kategorierne.

Det Frygtelige er, at man saa dog vil bevare Navn af Xstne, at Alle ere Xstne. Og hvis En ganske uforbeholdent vil sige Xstheden, hvorledes det hænger sammen, saa bliver han forfulgt som Den, der ikke er – Xsten, og forfulgt af Christne.